

bo uden for Kasernen — det kan jeg forstaa — men om det Brud, som den Militærperson, der bor paa Kasernen, beqaar uden for Kasernen. Om det siger den ærede Minister, at der skal Ansvaaret gøres gældende efter de militære Love. Ja, det kan jeg saa godt forstaa, men i dette Tilfælde er der ingen militære Love. Det gaar med Militærpersoner ligesom Hedningerne; de maa have Loben skreven i deres Hjertes. Hvor er den Lov, som de skulle rammes af? Det kan godt være, at de have den, men vi kende den ikke. Naar vi da sige, at inden for Kasernen ramme de gældende borgerlige Love ikke, ser jeg ikke, at der kan gøres noget Ansvar gældende. Seg vil altsaa tilraade ikke at stemme for Vædringsforslaget Nr. 30.

Formanden: Efterat Vædringsforslaget Nr. 4 er taget tilbage, maa jeg efter Forretningsordenen spørge, om nogen vil optage det?

Det. Hansen: Seg tillader mig at optage Vædringsforslaget og at begære Ordet.

Formanden: Vædringsforslaget er altsaa optaget af det ærede 4de Medlem for 1ste Kres. Det ærede Medlem har Ordet.

Det. Hansen: Ja, jeg har blot optaget Vædringsforslaget, fordi der i Anledning af det er fremkommet navnlig om Kirkeejerne Bemærkninger her i Salen, ogsaa fra den ærede Justitsminister, som jeg ikke synes skulle staa uimodfagte. — Det ærede geistlige Medlem (Styr), der talte, sagde, at man havde ingen Lov, hvormed man kunde paalægge Kirkeejeren den Slags Byrde, og den ærede Justitsminister sagde, at man maatte ikke stikke Hænderne i anden Mand's Lomme og tage ud deraf. Det skal altsaa nærmest betragtes som et Nov eller et Slags Tyveri, hvis man tillod sig ved en ny Lov, det være sig nu denne eller en anden, at paalægge Kirkeejerne en Forpligtelse, som man kunde paavise ikke tidligere havde paahvilet dem efter de bestaaende Love. Det minder mig om den Gang, da Monrad, tror jeg det var, — ja det var Monrad — forelagde den Lov, der senere blev stadfæstet under 19de Febr. 1861. Der var i den en Mængde Bestemmelser om Kirkeejers Forpligtelser, og om hvad Kirkesynet kan paalægge Kirkeejeren, og jeg mindes tydelig, og det gør vist den ærede Justitsminister ogsaa, hvilket Ramstrig der den Gang rejste sig fra Kirkeejernes Side med Hensyn til denne Lov. Det var ogsaa en Plyndring, og det var ogsaa

at stikke Hænderne i anden Mand's Lomme. Det tog man den Gang ikke meget Hensyn til, og hvorfor? Fordi man erkendte, at de ærede Kirkeejere ikke maa tro, at den Ret, de have faaet og som kaldes en Ejendomsret — men som jo dog i Virkeligheden kun er en Ret til at oppebære Tienden — er en Ejendomsret af samme Bestaaenhed som enhver anden. Nej, der hviler bestemte Forpligtelser derpaa, de have en Forpligtelse til at vedligeholde Kirkerne og Kirkegaardene paa den Maade, som Lovgivningen til enhver Tid anser for rigtig og sømmelig, og hvis Lovgivningen skulde finde, at der i, hvad der tidligere er paabudt med Hensyn til Kirkerne og Kirkegaardenes Indretning, savnes noget, som enten fra et kirkeligt eller hygiejnisk Synspunkt — naar der er Tale om Kirkegaarde er det hygiejniske Synspunkt jo ganske berettiget — maatte være nødvendigt, og som Nutiden kræver, maa den kunne paalægge dem den Slags Ting. Hvis de kunne afholdes af Kirken's Indtægter, af Kirketienden, behøver man ikke at tage meget Hensyn til, paa hvis Hænder disse Indtægter ere, om de høre til de kirketiendende Gaarde, eller om det er en enkelt Mand, som ejer denne Tiende og som Følge deraf skal afholde disse Udgifter. Seg skal naturligvis indrømme, at der bør tages et billigt Hensyn, ligesom det ogsaa er gjort ved Loven af 19. Februar 1861, og at det bør overvejes, om man med Billighed kan paalægge Kirkeejerne saadanne ny Byrder. Det er jo muligt, at det, hvis man vilde paalægge dem at opføre nye kostbare Vighuse, vilde overstige deres Kræfter, men naar der kun er Tale om noget saa beskedent, som de ærede Medlemmer, der have stillet Forslaget, have omtalt, tror jeg sandelig ikke, at en saadan Byrde i og for sig vil overstige, hvad man billigvis kan paalægge en Kirke-ejer. Der er jo, saa vidt jeg erindrer, i Loven af 1861 endogsaa paalagt Kirkeejeren en Forpligtelse til en Udvidelse af Kirken. Hvis Menigheden stiger i Størrelse, hvis det viser sig, at Kirken er for lille, saa kan man vistnok paalægge Kirkeejeren at udvide den, saaledes at den bliver tilstrækkelig stor til Menighedens Tarv. — Seg haaber, at den ærede Justitsminister en Gang forelægger et Lovforslag om at indføre Vighbrænding, som jo ogsaa bør være forbundet med visse kirkelige og religiøse Ceremonier, og som Kirken i mange Lande er meget vel stemt mod. Hvis man, enten af kirkelige eller hygiejniske Grunde, kommer til det Resultat, at den hidtil brugelige Maade at staffe Vigen ud af Verden paa ikke er heldig hverken i den ene eller i den